

PASTIČKY ROZUMU



JANA MORAVCOVÁ

MOBA

Jana Moravcová
PASTIČKY ROZUMU

Odpovědná redaktorka Ivana Fabišiková
Technická redaktorka Miroslava Zedníčková

Vydala Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno
www.mobaknihy.cz

DTP a grafická úprava Studio MOBA
Obálka Studio MOBA
Tisk Finidr, s. r. o., Český Těšín

© Jana Moravcová, 2008
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno 2008

Vydání první
ISBN 978-80- 243-3295-6

Cena včetně DPH 219 Kč

JANA MORAVCOVÁ

***P**astičky
rozumu*

MOBA

*Není tam nic,
co bychom nesměli.
Můžeme se i na ledacos ptát,
víme-li jak a chceme-li
v těch krajinách.*

Dávné cestopisy

Pastičky rozumu

Arnošt se s nadějí zahleděl na muže, který právě vešel do dveří. Vykročil mu vstříc, podal mu ruku a nabídl křeslo. Snažil se tvářit povzbudivě a především zcela vyrovnaně – prostě tak, jak má asi člověk v jeho postavení působit. Klient přece přichází proto, aby mu detektiv pomohl, takže Arnošt tu nemůže být jako hromádka neštěstí, plná pochybností a nejistoty. Třebaže... Soukromé obchody teď prostě nejdou – a firma, která si Arnošta před pár měsíci najala, takže získal víceméně jistý výdělek, právě krachuje.

Příchozí byl mírně prošedivělý, seriózně vyhlížející muž. Arnošt mu hádal kolem šedesáti a brzy se zjistilo, že se nemýlí. Pán se představil jako Oldřich Vymětal a hned po prvních větách na něm bylo znát, že je zběhlý v pracovním jednání. Stručně vysvětlil, kdo je a oč mu asi tak jde. A okamžitě dodal, že by se na první pohled možná mohlo zdát, že by bylo vhodné informovat policii, ale že pan detektiv – tedy Arnošt Zenek – záhy pochopí, proč to vlastně vhodné není. Jde o rodinnou záležitost.

Arnošt si těch pár úvodních vět pozorně vyslechl, ale pak přece jen požádal o podrobnější vysvětlení.

A tak se dověděl, že klient pracuje v bankovníctví – a to už dlouho a docela úspěšně. Vydělává slušně, vlastní docela slušný rodinný domek, má hodnou a pochopitelně slušnou manželku... a dceru. Tady žádné hodnocení proneseno nebylo.

„Jsem racionální člověk. Ne, že bych byl zcela bez fan-

tazie, „usmál se lítostivě Oldřich Vymětal, „ale jsem ten typ, který bezpečně ví, že za každým úletem do virtuálního světa – jak se teď tak krásně říká – číhají takové ty obyčejné pastičky... jako na myši, víte? Něco jako pastičky rozumu... A ty mě drží v pěkném odstupu od nějakého nepodloženého vymyšlení, eventuálně domyšlení čehokoliv.“

Jestli on to není nějaký zakuklený poeta, napadlo Arnošta, ale tohle si pochopitelně nechal pro sebe.

„Jde mi o dceru Simonku,“ pokračoval klient a nevzrušeně vyložil, že dcera Simonka dělala svým rodičům těžkou hlavu už v dobách gymnaziálních studií, protože její zájmy směřovaly na všechny jiné strany, jen ne ke studiu. „A přitom,“ povzdechl si, „projevovala jasný literární talent a hrozně ráda četla... než ovšem propadla televizi, pak počítačovým hrám, internetu... Ale to už nebyla u nás doma, osamostatnila se – a to velice jednoduše. Prostě nám oznámila, že odchází ke svému příteli. Ještě že to bylo až po maturitě – i tak z toho manželka málem dostala infarkt. Sen o dcerušce, která vystuduje Karlovu univerzitu, byl rázem tentam... Tohle jsem vám musel říct, abyste chápal zázemí celého toho případu. Já totiž nejsem příliš tolerantní otec! Ženil jsem se dost pozdě a dalo by se očekávat, že svou dceru budu takříkajíc hýčkat, ale já sám jsem z pěti dětí a mám asi na leccos jiná měřítká. Umím si vážít životních úspěchů – to zcela jistě. Za úspěch ovšem nepovažuju, když se dívenka nastěhuje k drsňákovi s vyholenou lebkou – a především s lebkou uvnitř vygumovanou...!“

Asi slečna dcera nedrží od jistých věcí patřičný odstup, napadlo Arnošta. Asi tam na ni nikde nečíhají žádné pastičky rozumu. Nahlas se ale zeptal:

„Přejete si dát svou dceru sledovat?“

„Ale to vůbec ne! To jen abyste chápal... Simonka se odstěhovala, ale po půl roce byla zase doma. Moje manželka zářila, že si dcera z toho svého úletu vzala životní ponaučení... a teď to vezmu zkrátka: Podobná situace s odchodem z domova se opakovala ještě třikrát. A pokaždé s jiným partnerem. Vypadalo to tak, že si Simonka vždycky vyrazí někam jako na čundr – jak se říkávalo za mého mládí – a když ji to unaví, zaleze znovu do dobře vybaveného zázemí svých rodičů. Nakonec jsem ji už chtěl zpátky domů nepustit, ale to víte, manželka... A to dá rozum, že jednou musela přijít kosa na kámen: Simonka narazila na nějakého svalovce, který se s ní kupodivu hbitě oženil. Ještě dřív než u nás poprvé – a vlastně i naposledy – zazvonil u dveří. Prostě – takhle nenadále se v našem příbuzenstvu objevil pořízek Jeník. Vypadá tak trochu jako chasník z nějaké staré české pohádky, údajně je to podnikatel, majitel třípokojového bytu, dvou aut a jedné chaty. Já nevím, jak ke svému majetku přišel, ale jedno bylo od začátku jisté – třebaže jsme si navzájem do oka nepadli a příliš slov jsme spolu neztratili, ten chlap ve mně z nějakého důvodu vzbuzoval soucit. Ale ty mé neviditelné pastičky rozumu mě držely od tohohle manželství na distanc. Varující bylo už to, že o svém zeti skoro nic nevím... Simonce jsem pak mezi čtyřma očima řekl: Kdyby něco – vzpomeň si na tetu Lízu!... Abyste tomu rozuměl, mám sestru, která se bohužel do jisté míry mohla stát Simonce životním vzorem. Taky měla pořád nějaké milostné pletky a nakonec se tajně vdala. Náš táta to odevzdaně spolkl, ale když Líza přijela po dvou letech s brekem a dítětem domů, že si

s manželem nerozumí a že už se k němu nevrátí, tak se táta zeptal: On to dítě bije? Nebo snad tebe? Ne, brečela Líza, ale já si s ním nějak nerozumím... A táta se podíval na pendlovky a řekl: Za půl hodiny ti jede vlak zpátky k vám do města. Tam máš teď rodinu, tam teď patříš! Máma to obrečela, že to je ukrutnost, ale co myslíte? Líza pak měla ještě tři další děti a manželství klope do dneška.“

„Taky to tak ale dopadnout nemuselo,“ podotkl Arnošt a prošedivělý pan Vymětal přikývl.

„Jistěže, to já jen abyste pochopil, co jsem to Simonce vlastně tou připomínkou tety Lízy řekl... Ostatně, vzala si to zřejmě k srdci a až donedávna se u nás neukázala. A to nepřišla s tím, že se chce vrátit, sháněla jenom kontakt na jednoho známého lékaře. Psychiatra.“

„Měla nějaké problémy?“

„Nepřímo,“ přikývl klient. „Nejdřív si na nic nestěžovala, dokonce se smála, že se nám znovu na krk už nemínil pověsit, že si žije podle svých představ – a jen podotkla, že všeho moc škodí – i práce. A že by Jeník potřeboval víc relaxovat – a že by se ten náš známý psychiatr mohl hodit. Asi po týdnu se objevila znovu a na otázku, jak to dopadlo s relaxováním, jen mávla rukou, že Jeník stejně relaxovat nechce. A při další návštěvě nám mile oznámila, že na čas nebude s Jeníkem bydlet, protože on teď bere nějaké léky, našla mu je ve skříni v kapse u saka. Po těch lécích prý může dojít kromě hyperaktivity i k psychickým změnám osobnosti – dočetla se to v příbalovém letáku – v těch informacích, co u všech léků bývají. Nějaké psychické změny osobnosti – to se mi zdálo za vlasy přitažené, ale Simonka hned prohlásila: Nebojte se, už jsem taky

moudřejší, než jsem byla, k psychiatrovi jsem si zašla sama – i když k jinému, než k tomu vašemu – řekla jsem mu, co to Jeník potají polyká, a on z toho tedy nebyl nadšený. Nakonec mi poradil, že nejlepší bude na čas se od manžela vzdálit. Pronajala jsem si garsonku, Jeníkovi jsem řekla, že odjíždím na léčení do sanatoria, kde mě nemá nikdo navštěvovat... Peníze mám, těch mi manžel dává zatím dost. V tom není problém. Problém je jedině v těch jeho lécích. Jak k nim přišel, to nevím, u toho vašeho známého doktora, kterého jsem mu doporučila, ale rozhodně nebyl, jak jsem si původně myslela. Veškerou mou starost o jeho zdraví manžel ignoruje, ty bůhvíjak získané léky samozřejmě bere potají a směje se, že násilím ho k nějakému psychiatrovi nedostanu, to by prý musel něco provést. Jenže – to mám čekat, až něco provede a někdo ho začne řádně léčit?

Moc jsem z toho jejího výkladu moudrý nebyl a taky jsem jí po pravdě řečeno všechno nevěřil. Manželství prostě ztroskotalo, ona z hrdosti nechce opakovat příběh tety Lízy – možná si opravdu myslí, že bych ji vyhodil...“

„A nevyhodil?“

„Teď už si nejsem tak jistý...“ usmál se smutně klient. „Manželka se rozbrečela – a prý: Simonko, to se prozradí, že nejsi na léčení, že bydlíš někde v garsonce... Byl jsem vlastně stejného názoru – a připadalo mi, že obě dvě čekají, až to vyřeším tím, že Simonku zase vezmeme domů. Jenže mně se to pořád nějak nezdálo – a tak jsem se naschvál dost chladně optal: A co my s tím...? Nic, ujistila mě Simonka. Jenom snad... Kdybys šel se mnou do našeho bytu, až Jeník nebude doma. Já si odtud potřebuju vzít pár svých osobních věcí...“

Namítl jsem, že její manžel jistě pozná, že něco z bytu odnesla, ale Simonka se tomu zasmála: Vůbec nemá přes mé věci přehled! A jeho okrást přece o nic nechci! A kromě toho – počítám přece samozřejmě s tím, že se tam zase vrátím. Domluvila jsem se s jeho kamarády, slíbili mi, že ho prostě k pořádnému léčení donutí.

Manželka mi s pláčem začala dokazovat, že na dceřině postupu přece nic úplně špatného není, že ten její odchod z Jeníkovy blízkosti je koneckonců aspoň nějaké, dočasné řešení... a až Jeník nebude mít problémy... Jaké vlastně to jsou problémy, zeptal jsem se a Simonka se úplně rozklepala, když znovu spustila o změně osobnosti, záludném chování, možné brutalitě... Před tím vším ji její psychiatr varoval a zdůrazňoval, že Simončin manžel se musí opravdu začít léčit u odborníka a nesmí polykat prášky, které si sehnal bůhvíjak a sám si je naordinoval. Chtěl jsem od dcery vědět, jak se ten lék jmenuje, napadlo mě pochopitelně, že věc prokonzultuju u našeho známého psychiatra. Simonka si název nepamatovala, má prý ho ale někde poznamenaný a její psychiatr okamžitě věděl, oč jde.

Nakonec jsem s ní do toho jejich bytu šel... Dobře mi při tom nebylo. Čekal jsem, že se Jeník třeba každou chvíli vrátí... Nejdřív jsem postával v předsíni, ale pak jsem přece jen poslechl dceru a pohodlně se usadil do křesla v obýváku. Simonce to trvalo asi dvacet minut, než si – především v ložnici – naskládala své věci do velké kabely, pak ještě chvíli pobíhala po celém bytě a když se ke mně vrátila, byla zjevně s výsledkem své návštěvy spokojená. Dokonce se podivila, proč jsem si nepustil televizi, že to by Jeník přece nepoznal. Počítač, to prý by bylo něco jiného. Pokud manžela ten lék úplně nevyšinul, tak

určitě pořád vyznává jako božstvo internet, elektronickou poštu... Chtěl jsem poznamenat, že já proti elektronické poště taky nic nemám, ale vtom se dcera zarazila a skoro hystericky vyjekla: Možná už ale vyšinutej je! A ukázala k oknu, kde na stolku ležel štůsek docela normálních papírových poštovních obálek.

Pravda je, že jsem si jich předtím ani nevšiml, a pravda taky je, že mě okamžitě něco při pohledu na ně zarazilo. Něco mi připomínaly... Byly nějak zvláštně vroubkované, skoro zdeformované – možná to byl kaz materiálu... Dcera nad nimi kroutila hlavou, hystericky se smála a já jsem přemýšlel, jak si nenápadně jednu z těch obálek vzít. Nakonec se mi to usnadnilo tím, že Simonka najednou začala spěchat, jako by ji zem páčila pod nohama. Rázem byla v předsíni – a mně se podařilo jednu obálku sebrat. A teď se podívejte!“

Nadechl se a vytáhl z kufříku průsvitné desky a vzápětí vysypal na stůl několik obálek. Na všech bylo jeho jméno a adresa. Na všech kromě jedné. „Podívejte se dovnitř! Ale nepřeházejte to! Datum na razítku a obsah mají souvislost.“

Z každé obálky s adresou Arnošt vylovil papírové měřítko. Různě dlouhé. To s nejstarším datem odeslání mělo šest centimetrů. Když se obálky srovnaly podle dat, bylo jasné, že vždycky po týdnu jeden centimetr ubyl. Poslední obálka už skrývala jen centimetry dva. V obálce bez adresy nebylo nic.

„To je ta, kterou jsem sebral v jejich bytě,“ podotkl klient. „Tak co tomu říkáte?“

Obálky byly skutečně stejné. Se stejným, takřka deformujícím neobvyklým vroubkováním.

Arnošt nerozhodně pokrčil rameny.

„To přece může být náhoda! A jak si vůbec tyhle zá-
silky, které – jak předpokládám, vám chodí týdně poštou,
vykládáte?“

„Asi mi někdo sděluje, že se blíží nějaký termín. Ale
až do té chvíle, než jsem uviděl obálky na stolku v zeťově
bytě, jsem si myslel, že jde o svéráznou připomínku ně-
čeho, na co obvykle zapomínám. Třeba na sjezd abiturien-
tů. Nebo na něčí narozeniny. Odjakživa na různé ty
oslavy zapomínám a spousta mých známých to ví. Tak
jsem jen čekal, kdy mi to onen stříhač centimetrů, který
se zatím zřejmě baví mými předpokládanými rozpaky,
připomene takříkajíc polopatě.“

„Takže teď jste změnil názor?“

„Teď jsem přinejmenším znejistěl.“

„Řekl jste o tom všem dceři?“

„Ne. Nejdřív jsem si chtěl obálky doma porovnat –
a když jsem zjistil, že opravdu stejné jsou, neměl jsem to
vlastně komu říct. Manželku jsem nechtěl lekat a Simon-
ka se od té chvíle, kdy jsme se před jejich domem roz-
loučili, nezvala. Lépe řečeno – poslala jenom esemes-
ku. Z telefonní budky. Mobil prý jí spadl do plného
umyvadla. Musí si pořídit jiný.“

„To je tedy nešikovná,“ podotkl pochybovačně
Arnošt.

„Hlavně zbrklá,“ kývl klient. „Klidně se to mohlo
stát.“

„Kde má tu garsoniéru?“

„Nevím.“

„Ale říkal jste, že nechcete, abych vaši dceru sledo-
val! Tedy ji ani nemám hledat?“

„Ona se ozve,“ řekl s jistotou klient. „Já potřebuju něco jiného. Zjistěte mi všechno, co je možné, o tom mém zeti. Základní informace vám pochopitelně dám, ale moc jich není...“

Nebylo.

Kupodivu ale stačilo jméno firmy – a stopa k Simončinu manželovi byla rázem dost zřetelná. Arnošt se poměrně brzy dověděl, že Jeník je skutečně spolujatelem prosperující stavební firmy, která má zakázky málem po celé republice. A že pan Jan Honzák, jak se správně Jeník jmenuje, bývá skoro pořád na cestách. „Je to super-workoholik,“ říkalo se o něm.

To byly informace takříkajíc kuloárové. K tomu se Arnošt ještě dověděl, že „pokud někdo chce jednat s panem Honzákem pracovně, ze všeho nejlepší je udělat to prostřednictvím tiskového mluvčího firmy, a na toho je zase nejlepší obrátit se přes internet“. Arnošt si ovšem nebyl jist, zda jeho klient Oldřich Vymětal, Honzákův tchán, má zájem právě o takovýhle kontakt. A pokud jde o Honzákovy vztahy „nepracovní“? Arnošt se doslechl o jakémsi Jeníkově dávném kamarádovi. Jezdí prý spolu někam za Prahu na ryby. O manželství pana Honzáka nikde nepadlo ani slovo. Jestli o něm vůbec někdo ví, uvědomil si Arnošt.



Zavolal svému klientovi, aby mu řekl, čeho se zatím dobral – a že teď začne hledat toho kamaráda.

„Staly se dvě důležité věci,“ oznámil mu okamžitě klient Vymětal. „Volala mi Simonka a dostal jsem poslední centimetr.“

„Dcera má nový mobil? A centimetr přišels vysvětlením, jaká akce se blíží? Jak jste očekával?“

„Přijed'te ke mně domů, probereme si to!“

Arnošta napadlo, že tím pro něj možná celý tenhle případ končí. Poslední centimetr doručený poštou nemá nejspíš se Simonkou nic společného – a bůhví, jestli Simonka má ještě něco společného se svým „rychlomanželem“ Jeníkem! Neměnila snad hravě své předchozí partnery?

Když ale Arnošt vstoupil do vilky Oldřicha Vymětala, byl během pár minut ze svého omylu vyveden. Klient ho usadil do křesla a na stolek před něj položil známou obálku.

„Počkejte,“ zadržel ale Arnoštovu ruku, která po obálce sáhla, „nejdřív vám chci říct, co mi pověděla Simonka. Když si pořídila nový mobil, ze všeho nejdřív prý zavolala manželovi. To bylo rozumné... Aby o ni neměl obavy, když se jí nemůže dovolat. Vysvětlila mu, co se jí přihodilo s předchozím mobilem, ujistila ho, že se jí vede dobře a zeptala se, jak se daří jemu... Představte si, že ji nenechal domluvit! Jedovatě ji upozornil, že jí dává ultimátum. Během tohoto týdne se k němu vrátí! Ať už nechá toho schovávání, on přece ví, kde je. Vrátila se k rodičům a on trpělivě dává už několik týdnů najevo, že to ví, třebaže ona mu řekla, že odjíždí do nějakého sanatoria, kde nemá být po celou délku pobytu – tedy po šest týdnů – nikým navštěvována. Tu lež se sanatoriem že prý tedy spolkl, ale víc už si líbit nenechá. A představte si,“ pokračoval Simončin otec, „že ona prý mu nic o délce pobytu neřekla! Tvrdí, že byla odhodlaná zůstat z manželova dosahu tak dlouho, dokud nebude jasné, že

se už pořádně léčí a nepolyká nějaké drastické pilulky s ještě drastičtějšími vedlejšími účinky. Byla odhodlaná žít jinde... třeba i půl roku... O nějakých šesti týdnech tedy nemluvila!“

Arnošt otevřel obálku s nejnovějším datem. Na dlaň mu vypadl ustřižený centimetr z papírového měřítka. Z jedné strany se ježil milimetrový plůtek, na druhé straně byl přilepený proužek papíru s vytištěným slovem ULTIMÁTUM.

„Co centimetr – to týden. Ale na který den tahle pohružka připadá?“

„To nevím. Pošta nechodila úplně pravidelně.“

„Předpokládáte, že si sem Jeník pro Simonku přijde?“

„Každopádně je teď dcera na kterémkoliv jiném místě ve větším bezpečí než tady.“

„Řekl jste jí o těch obálkách a centimetrech?“

„Rozplakala se a poprvé uznala, že měla dát na to, když ji manželovi kamarádi upozorňovali, že Jeník někdy dokáže být divný.“

„Ani teď to nechcete oznámit na policii?“

„Už jsem to udělal. Ale hned v té chvíli, když jsem jim to říkal, měl jsem pocit... Prostě jsem cítil, že to může působit směšně.“

„Copak se vám vysmáli?“

„To zrovna ne, ale... Já sám si vlastně neumím představit, co konkrétního by měli udělat. Policejní stanice je odsud nedaleko. Ujistili mě, že v případě, když se budu cítit nějak ohrožen a zavolám jim, dokážou tady být takřka okamžitě.“

„Mám tedy ještě vůbec hledat toho Jeníkova kamaráda?“

„Určitě. Třeba to stihnete dřív, než uplyne ten poně-

kud nejasný termín ultimáta – a třeba nám to k něčemu bude dobré.“

„Proč svému zeti nezavoláte?“

„Na pevné lince nebývá, na mobilu prý volané číslo neexistuje.“ Třeba mu mobil taky spadl do umyvadla, pomyslel si Arnošt. „To číslo jeho mobilu jsem dostal od Simonky,“ vpadl mu do úvah klient. „Když jsem jí řekl, že se marně pokouším dovolat, potvrdila mi, že ani ona se teď Jeníkovi dovolat nemůže. Jenomže ještě včera to prý šlo! Ještě včera tohle číslo existovalo! To víte, že jsem další vývoj neponechal náhodě! Okamžitě jsem si najal ostrahu – nebo jak se tomu říká... Jako soukromá osoba. Není to nejlacinější, ale aspoň budeme klidně spát.“

No tak dobře, vyhledáme Jeníkova kamaráda, řekl si Arnošt, ale těžko to ještě může být užitečné...

Na sjednanou schůzku v jedné z hospod u řeky Sáza-vy dorazil s připravenými větami o práci novináře, který chystá článek o stavebních firmách a chce se s lidmi z jejich vedení nějak neformálně sblížit. „Aby se zase neříkalo, že novináři nejradši všechno naházejí do žumpy a pak to s fanfárami vytahují na světlo světa! Ono se ale o panu Honzákovi říká, že je superworkoholik a je těžké se k němu lidsky přiblížit...“

Rychle ovšem pochopil, že to takhle nepůjde. Jeníkův kamarád v celtové vestě s miliony kapes se totiž nejdřív jen zašklebil a pak řekl:

„Jakýpak lidský přiblížování? Dejte mi číslo svého mobilu, já o vás Jeníkovi řeknu – a necháme to na něm! Když bude chtít, tak vám zavolá.“

Arnošt tedy musel přibrzdit: Jistě, takhle to bude nejlepší. Dá číslo svého mobilu. Dá, jen co bude mít

v redakci ten článek přiklepnutý – že ho fakt bude dělat on. Aby to bylo na sto procent. Zatím tedy panu Honzákovi do soukromí vstupovat nebude... A pak se konečně stalo to, v co Arnošt doufal od prvního okamžiku schůzky: Že přece v takovéhle hospodě se musí objevit nějaký kamarád Jeníkova kamaráda, eventuálně kamarádi toho dalšího kamaráda...

Jediné, čeho mu potom bylo líto, bylo to, že musel švindlovat s pitím, protože měl venku auto.



Když vypadl na čerstvý vzduch, zkoušel se dovolat svému klientovi. Nešlo to. Vůbec tu nebyl signál. Teprve o kus dál na silnici za lesem to bylo lepší, takže se Arnošt dověděl překvapivou věc:

„Už je po všem. Policajti si ho odvezli. Tedy – Jeníka...“

„Jedu k vám.“

„Jo... Klidně a bez obav. Ostrahu už jsem poslal domů,“ zaznělo úplně bezradně. „Bylo to všechno jako v televizi...“ A když ke svému klientovi Arnošt konečně dorazil, Oldřich Vymětal to ještě několikrát zopakoval: „Jako v televizi. Jako nějaký akční film v televizi.“

Nepřeháněl. Opravdu to tak vypadalo...

Díval se oknem do tmy ulice a viděl, jak se na chodníku pod pouličním světlem vynořila postava a míří k jeho domu. Zetě Jeníka zas tak dobře neznal, ale napadlo ho, že by to mohl být on. Alespoň podle té chasnické postavy... Najednou se odněkud z boku objevil někdo daleko menší a prakticky vběhl tomu velkému

chlapovi do cesty. Vrazil do něj. Začali se strkat, cloumali sebou, křičeli, pak ten malý upadl a strašlivě zaječel. Ten velký chtěl zřejmě zmizet, ale skočil po něm nějaký stín – a další se objevil hned o pár metrů dál. „Já to viděl! Já to viděl,“ křičel někdo. „On ho napadl a chce utýct! On ho málem zabil!“ Pak zablikala ostrá světla a na chodník z auta vyskočili dva policisté. Muž, který hlídal Vymětalovu vilu, zvědavě vyhlédl z branky a pak se Vymětala zeptal, proč neinformoval nejdřív svou ostrahu, když volal policii, aby zakročila. „Ale já jsem nikoho nevolal,“ divil se Vymětal. „To musel udělat někdo z těch, co jsou na ulici!“ Vyšli oba ze zahrady vilky. Pro zraněného přijela sanitka, doktor ho dal položit na nosítka a odnést do vozu. Ve světle reflektorů byla vidět ošklivě zakrvácená tvář. Zdálo se skoro neuvěřitelné, že ho během těch pár vteřin mohl Jeník takhle zřít. „Já jdu za svou ženou!“ sípal navztekáný Jeník a zbytečně sebou trhal – už mu nasadili pouta. Viděl svého tchána jednou v životě, a teď byl příliš rozrušený na to, aby ho v hloučku postávajících mužů s jistotou poznal. Těkal očima z jedné postavy na druhou a policista prohodil: „To my si všechno vyjasníme, nebojte se! Ostatně – to je jedno, kam jste šel. Porval jste se – a toho druhého jste zranil. Tak jedeme!“

„Myslíte, že jsem měl nějak reagovat?“ zeptal se teď bezradně Vymětal. „Já se vám přiznám, že jsem pořád ještě v nějakém šoku. Už jste si někdy připadal, jako že hrajete v nějaké gangsterce? A jako by vám tam pořád něco chybělo k pochopení... Manželka naštěstí celou tu dobu spala, vzala si prášek – když jsme tu měli tu ostrahu, nemusela se přece bát,“ drmolil Vymětal, jako by měl ho-

rečku. „Když jste mi zavolal..“ najednou se zarazil. „Proč jste mi vůbec zavolal?“

„Našel jsem toho Jeníkova kamaráda. A kamarády toho kamaráda...“

„Aha,“ špitl bezbarvě Vymětal.

„Seděl jsem s nimi v hospodě.“

„No – a? Poslouchejte – myslíte, že mě prostě taky přišel zmlátit?“

„Rváč on asi je,“ připustil Arnošt. „On totiž... To jsem tak mezi řečí od těch chlapů v hospodě pochopil...“ Odmlčel a se a pak, jako by se omlouval, dodal: „On je kvůli rvačce... kvůli ublížení na zdraví... v podmínce.“

„Aha,“ hlesl zase Vymětal a sáhl po mobilu, který mu zacvrlikal na stole. „To už jsou možná ti policajti.“

„Tati?“ slyšel až ke svému křeslu Arnošt. „Promiň, že ti volám takhle v noci, ale já musím! Jeník prý něco vyvedl. A někde snad u vás na ulici. Prý jsou na to svědci. Na vlastní oči viděli, že někoho zmlátil. Sebrali ho policajti. Víš o tom?“

„Něco málo.“

„Ale jste s mámou v pořádku, vid’? Co myslíš – pustí ho domů ještě před tím, než ho odsoudí, nebo už se klidně můžu zase přestěhovat? Ne k vám! Vždyť ten krásnej třípokoják je přece taky můj, když jsme manželé, ne? I chata, ne? Ale nerada bych se tam s ním potkala. Zná-mí říkají, že si ho u sebe policajti rovnou nechají, ale on taky může klidně všechno překroutit a zapřít, ne? Nepřizná, že nám dával nějaký ultimátum. Nebo taky může tvrdit, že jsem ho k tobě pozvala já. Ale to na podstatě jeho skutku – aspoň říkají známí – nic nemění! A že se to zrovna muselo stát ve vaší ulici!“

„To opravdu taky nechápu...“

„Ale zas na druhou stranu... ten můj psychiatr mi jeden podobný případ líčil... Možná tě ta jeho pouliční rvačka zachránila. Jeník byl nadupaný vzteky, šel do našeho domu, bůhví, jak by to dopadlo. Tohle byl vlastně takový ventil na přetlak, co v sobě měl, víš?“ Znělo to, jako když to odněkud předcítá. „Byl bys to odnesl ty. Ještě že to tak dopadlo. A že jsou na to svědci.“

„Ale ty prášky,“ přerušil ji otec, „ty, co způsobují hyperaktivitu, ale mají vliv i na psychiku a člověk po nich bývá agresivní, ty on bral, vid’?“

„Jasně že on! Kdo jiný? Nebo jak to myslíš?“ vyjela, ale pak klidně dodala: „Jenže to nejspíš taky zapře. Ještě že jsi se mnou tuhle do toho našeho bytu šel a objevili jsme tam ty obálky... Tak dobrou noc!“

Objevili tam obálky? Simončin otec si bezpečně pamatoval, kdo je objevil.

„Něco tu cvaká,“ poznamenal, když strnule odložil telefon.

Skoro jako nějaké pastičky rozumu, napadla Arnošta škodolibá odpověď, ale nahlas řekl:

„To je teď pro změnu můj mobil. Esemeska. Kdo to teď může... Jako by ani nebyla noc...“ Pak si zprávu přečetl a radostí se málem rozesmál. Firma, u které si v poslední době dost výrazně přivydělával, nekrachuje! Potom si ale uvědomil, že radovat se, to by bylo v téhle chvíli velice neslušné, a tak jen mávl rukou: „Nějaká zbytečnost.“

A jeho klient Oldřich Vymětal, otec teď zjevně spokojené Simonky, položil bezradně ruce na desku stolu. Dlaněmi vzhůru. Zíral na ně, jako by se z jejich čar něco

snažil vyčíst. Jako by tam bylo vepsáno taky nějaké ultimátum.

„To jsem vám říkal, vidíte,“ pronesl tiše, „že ten Jeník... třebaže jsme si navzájem do oka nepadli... ve mně z nějakého důvodu vzbuzoval soucit...“

Arnošt tušil, co se asi tak může teď jeho klientovi honit hlavou, ale zdvořile mlčel. To je zvláštní, pomyslel si jen, nikdy dřív mi ten můj signál esemesky jako nějaké cvakání pastiček nepřipadal. Že by mi docházela baterka?

Bud' jak bud' – měl takový pocit, že by tu podobné zvuky v téhle chvíli už zaznít neměly. A tak ten svůj mobil raději vypnul...

Schylovalo se k dešti a docentka Malátová si s nelibostí uvědomila, že bude nutné opustit tohle příjemné místo s vyhlídkou do údolí s několika chalupami. Pocit nelibosti na ni ostatně dorážel už od té chvíle, kdy zaparkovala před stavením, které kdysi bývalo normální venkovskou hospodou, ale teď se změnilo v jakousi podivnou krychli s barevnými reklamami. Když tenhle dům ještě vypadal postaru, míval z boku malý koloniál, kam se chodívalo na nákupy. Teď tam byly hrací automaty. Teprve při pohledu na ně si docentka Malátová uvědomila, že se dneska vůbec nevrací do někdejší horské osady, kam kdysi jezdívala na prázdniny, že to tam bude určitě jiné než ve vzpomínkách – a že vůbec neměla pozvání na tetiny narozeniny přijmout. Jenže tetě bylo devadesát, z celého širokého příbuzenstva přežila nejen všechny své vrstevníky, ale i ty daleko mladší a přitom – kam docentčina paměť sahá – teta vždycky byla „stará“...

„Určitě přijedeš, vid’!“ naléhala sestřenice do telefonu. „Všichni se na tebe těšíme, neviděli jsme se tolik let! A pamatuješ – domluvili jsme se, že se občas budeme scházet! A tohle je přece pořádná příležitost, ne?“

Domluvili jsme se. Kdy? V pubertě? usmála se u aparátu docentka Malátová. A všichni se těší... Kolik tam vlastně po okolí zůstalo bratranců a sestřenic? Ona sama žije v Praze a upřímně řečeno steskem po svém příbuzenstvu netrpí. Ještě za života svých rodičů dbala alespoň na posílání vánočních pohledů, ale pak se jí čím dál tím častěji stávalo, že i na tohle zapomínala...